

Un acord necessari, just i estatutari

- És molt difícil negar que és el millor finançament de la història

JOSÉ MONTILLA, PRESIDENT DE LA GENERALITAT

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 14.07.09

Amb l'acord sobre el finançament aconseguit aquest cap de setmana, el nostre autogovern ha fet un pas ferm i decisiu per concretar i consolidar les previsions contingudes a l'Estatut del 2006.

Es tracta, sens dubte, de l'avanç més important des de la seva aprovació. Un pas potser diferit en excés, fins al punt que molts ciutadans de Catalunya possiblement havien arribat a dubtar, legítimament, de la utilitat del nou Estatut com a instrument per al progrés de les nostres aspiracions col·lectives.

A partir d'ara, no obstant, estem en condicions de començar a esvaïr aquests dubtes i orientar l'esforç comú a superar les circumstàncies adverses de la crisi econòmica.

Estem en condicions de fer-ho perquè hem aconseguit un bon acord que satisfà les raons de justícia, necessitat i legalitat que emparaven la posició de Catalunya.

El nou model respon a la nostra aspiració d'obtenir un tracte just quan estableix un nou mecanisme d'anivellament que garanteix que Catalunya no es vegi penalitzada per la seva aportació a la solidaritat territorial. Així mateix, satisfà les nostres necessitats, al contemplar criteris determinants com la població que, en molt pocs anys, ha augmentat

extraordinàriament a Catalunya. Finalment, satisfà l'exigència d'aplicar la legalitat estatutària que ens empara, a l'incrementar l'autonomia tributària.

De tota manera, no deixaré d'insistir una vegada i una altra en la importància d'haver aconseguit un canvi del model de finançament: aquest és el fet rellevant, per sobre de qualsevol consideració sobre les xifres, ja que el que interessa és garantir, en el futur, una evolució correcta i justa del sistema.

Però a banda del valor intrínsec de l'acord aconseguit, cal situar-lo degudament en el seu context. S'ha de tenir en compte la situació de crisi econòmica i la gran ofensiva contra Catalunya que ha portat a terme el PP. Fins i tot en aquestes circumstàncies, no hem renunciat al nostre objectiu, fins i tot en contra d'algunes veus de prestigi que recomanaven postergar el finançament per poder fer front, ara, a la crisi. Vaig rebatre amb energia aquella pretensió basada en la fal·làcia que les autonomies són un obstacle per combatre la crisi i per aplicar una política econòmica adequada.

És molt difícil, realment difícil, negar que es tracti del millor finançament obtingut en la història del nostre autogovern contemporani i el mèrit principal és de l'Estatut aprovat el 2006. Per això encara és més lamentable que l'èxit aconseguit no vulgui ser compartit per alguna de les forces polítiques que el van fer possible.

Per aconseguir aquest acord ha estat necessari un llarg, complex i, a vegades, penós procés negociador, que el Govern de Catalunya ha afrontat amb una combinació d'ambició, determinació i rigor; i grans

dosís de sentit comú, prudència i paciència. Ens vam proposar no aixecar-nos mai de la taula negociadora, no caure en la trampa d'acceptar una proposta insuficient per no allargar més el procés. Al contrari, vam decidir treballar i negociar fins a aconseguir que el Govern central presentés propostes adequades a les nostres aspiracions i raons. Crec que hem estat coherents amb aquest plantejament, com ho prova que hàgim rebutjat diverses propostes que, situades en perspectiva històrica, sí que milloraven substancialment els resultats del sistema vigent, però no garantien el canvi de model prescrit per l'Estatut.

El mèrit d'aquesta fita col·lectiva correspon als grups polítics que donen suport al Govern i al conseller d'Economia, **Antoni Castells**, que han sabut estar a l'altura del compromís compartit en el programa de govern. Un compromís reforçat per l'esperó del suport exigent de la societat civil que ens ha demanat al mateix temps fermesa per assolir l'objectiu i flexibilitat per negociar fructíferament.

LEGÍTIMAMENT, l'oposició política es veu obligada a dir que considera insuficient l'acord aconseguit. Com a president de la Generalitat de Catalunya, no puc deixar de lamentar que no puguem compartir aquest pas endavant.

I a partir d'ara, dediquem tota la nostra energia a invertir els recursos que ens proporcionarà el nou sistema a assegurar l'atenció social que requereixen els més de set milions de ciutadans i ciutadanes d'aquest país, a lluitar contra la crisi que ens ocupa i preocupa, i a preparar Catalunya per fer front en condicions als nostres reptes de futur.

Havia manifestat en nombroses ocasions que el que Catalunya estava

exigint era just, era necessari i era de llei. I que com a president no acceptaria una proposta que no reunís aquestes tres condicions bàsiques. Crec que aquest és l'èxit col·lectiu que acabem d'obtenir i vull expressar el meu públic agraïment a tots els que han participat de l'esforç per poder -lo fer possible.